

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντακόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιοδικών συγγράμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια δρ. 8.— Ἔτησια φρ. 10.— Ἑξαμηνίος 4,50 Ἑξαμηνίος 5,50 Τριμηνίος 2,50 Τριμηνίος 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ <hr/> ἸΑΡΥΤΕΡΗ ΤΩ. 1879 <hr/> ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσώτερ. Λ. 10.—Ἐξώτερ. Λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λισπ. 25 <hr/> ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδός Ἐφραϊμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακιοῦν
---	--	--	---

Περίοδος Β'. — Τόμος 21ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1914 Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 51

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 360)

Δὲν εἶχαν κτυπήσῃ ἀκόμη τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἤκουσεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λίμνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαιν-Γκρασιέν, τὸν κρότον ἑνὸς αὐτοκινήτου.

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε: Ὅχι ἦτο βέβαια, ἐσυλλογίσθη, ἡ συμμορία τῶν κακούργων, ποῦ ἤρχετο νὰ δολοφονήσῃ τὴν πλουσίαν γεροντοκόρη. Διότι τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησεν ἔξαφν ἐκεῖ, μέσα στὰ χωράφια.

Πόσοι νὰ ἦσαν ἀρὰ γε; Αὐτὸ ἐνδιέφερε προπάντων τὸν ἀστυνομικόν, διότι ὅλον τὸ σχέδιόν του ἐβασίλειτο ἐπὶ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν κακούργων. Πόσοι νὰ ἦσαν;...

Ἐπερίμενον ὡς μισὴν ὥραν. Ἡ ἀνυπομονή του μεταβλήθη εἰς ἀγωνίαν. Ἐπιτέλους! Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν κρότην του, πλησίον τῆς βίλλας, ἤκουσε κρότον. Ἦσαν αὐτοί!

Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαίλαψ, τὰ ἔσχατα λαίψανα τῆς φοβερῆς συμμορίας, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς τολμηρότεροι, οἱ ἀποφασιστικώτεροι καὶ οἱ ἐπιφοβώτεροι διὰ τὴν πανουργίαν τῶν. Αὐτοὶ ἤρχοντο, αὐτοπροσώπως, νὰ ἐγκληματαίσουν ἀκόμη μίαν φοράν, διὰ λογαριασμὸν τοῦ παραλυμένου ἐκείνου, τοῦ Γεωργίου Ντερικ... Ἡ ἔξαφάνισις τῆς πλουσίας γραίας θάπέφερον εἰς τὸν καθένα πανήγνα χιλιάδες φράγκα, ἐκτός ἐκείνων ποῦ ἤμποροῦσαν νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ θύματος τῶν.

Οἱ τρεῖς κακούργοι, ἀπομυθθέντες διὰ τῆς συλλή-

ψεως τῶν συντρόφων τῶν, καταδιωκόμενοι καὶ αὐτοὶ δραστηρίως ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, κινδυνεύοντες νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆν, εἶχον ἀποφασίσει νὰ φύγουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, μόλις θὰ τοὺς ἐπλήρωσεν ὁ Γεώργιος Ντερικ τὸν λογαριασμὸν.

Σιγά-σιγά ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς βίλλας καὶ ἐμάτιασαν ἕνα παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐκόλως θὰ ἤμποροῦσαν νὰ εἰσελθουν. Προσπάθουν νὰ μὴ κάμουν τὸν ἐλάχιστον κρότον, διότι ἐνόμιζαν ὅτι αἱ

δύο ὑπηρετρίαι ἐκοιμῶντο, κατὰ τὸ σῆνηθες, εἰς τὴν σοφίταν, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀκούσουν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν μασκαρευμένοι. Εἶχαν βγάλῃ τὰ ὑποδήματά τῶν καὶ ἐπερίπατοῦσαν ἀθρόους.

Ὁ Ἐρβελίν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ἔτρεμαν ἀπὸ ἀγωνίαν. Ἐπαύει πολὺ ἐπικινδύονον παιγνίδι καὶ δὲν ἤθευρεν ἂν θὰ ἐκέρδιζεν. Ὅσον μελετημένον, ὅσον εὐφύας καὶ ἂν ἦτο τὸ σχέδιόν του, ἤμποροῦσε καὶ νὰ ποτύχη. Ὅπως δὴποτε ὁμοίως, ὅ,τι καὶ ἂν συνέβαιnen, ἡ ζωὴ του δὲν θὰ ἐκινδύνευε περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Ντερικ.

Ἀλλ' ἰδοῦ... ἕνα φῶς λάμπει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γεροντοκόρης.

Τὶ θὰ συμβῇ τώρα;... Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαίλαψ εἶχον τῶντ' εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπου ἐνόμιζαν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ντερικ θὰ εὕρισκετο εἰς τὸ βαρὺ πάντοτε πρωτοῦπι.

Ὁ Πλόκ ἀνάπτει τὸ ἡλεκτρικὸν του φαναράκι καὶ διευθύνει τὸ φῶς κατὰ τὰ κρεβάτια.

Οἱ τρεῖς κακούργοι βλέπουν τότε τὴν γραίαν ἐξυπνῆν, μὲ τὰ μάτια ὀλανοικτα, γουργυλωμένα, καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐκφράζοντα ἀγωνίαν.

Τοὺς κυττάζει ἀνεύως, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ βγάλῃ οὔτε μίαν κραυγὴν, ὡς ἔην τῆς ἐσφιγγε τὸν λαιμὸν ὁ τρόμος...

Αὐτὰ γίνονται μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ὁ Πλόκ θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμῆς τοῦ τρόμου, διὰ νὰ μὴ προσβῇ ἡ γραία νὰ φωνάξῃ βοήθειαν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἐρβελίν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἔτρεμαν ἀπὸ ἀγωνίαν. (Σελ. 365, στ. γ')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΥΖΩΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

Ας έλεγα την άλλην φοράν, ότι με όλον τον θουρα...

τους Γερμανούς, ή αγάπη μας πρέπει να είναι, και είναι, δια τους Γάλλους. Ο μεγάλος όμως και φοβερός αυτός πόλεμος...

πολέμων! Έλεγα τα όποια έκαρναν οι Τούρκοι, οι Κούρδοι, οι Βούλγαροι, οι Άλβανοί, και δια τα όποια οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι δεν ήξευραν πώς να έκφρα...

Ο ΛΟΥΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΨΕΥΔΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ο Λογίας εδύλακε το μουστάκι του. Δεν το σάβηθηκας άσχημα, είπεν εις το τέλος...

Η δυσχερής κατάβασις... (Σελ. 367, στ. α')

μου και πόνου ήκουσθησαν, μαρτυροῦσαι ότι το αποτέλεσμα του νεοφανούς...

Και σιγή τέρα προσέθεσαν. — Αν δεν φύγουν... έ, τότε θα με σκοτώσουν.

Τί άλλο; Θα ιδήτε το θέαμα από θεωρείον πρώτης σειρας και όταν θα γυρίσει τε στο στρατόπεδο, θα πήτε στον κ. Ρισανέλ και στον στρατηγό, ότι ο Τζούλης...

Λιγέ, δευτεροετής σπουδαστής της Ηλεκτρολογικής Σχολής, Παρισίνος γνήσιος, από μάνα κι από πατέρα, δεν έδει...

— Ευχαριστώ... Είχα και το δικό μου, άλλα καλύτερα να έχω δώδεκα φωτιές. Καλήν άντημασι! Και με σταθερόν βήμα, ο σπουδαστής...

Ο Μαρκήσιος έπεσε κάτω... (Σελ. 367, στ. β')

Κ' έτρεξε να συναθροίσει τους άνδρας του και να τους δώσει τας αναγκαίας οδηγίας, δια να βοηθήσουν τον νεαρόν Γάλλον εις την τολμηράν του επιχείρησιν.

Ο ήλιος είχε κρυφθή σχεδόν υπό τον ορίζοντα, όταν ο Τζούλης, μετά ήμισιαν ώραν, έβησεν εις την κοίτην του χειμάρρου.

Ο Τζούλης δεν εδύλαξε τα μάτια του από τον Μαρκήσιον. Τον εδλεπεν εξηλωμένον νοηλωώς επί της γλάνης, όλίγων παραπέρα από τους έργάτας, και καπνίζοντα ένα σιγαρέττον.

Το παιδίον ήτο πλέον ελεύθερον και ο Τζούλης ήρχισε να τρέχει προς το μέρος όπου είχε κρύψη τον θησαυρόν.

Το παιδίον ήτο πλέον ελεύθερον και ο Τζούλης ήρχισε να τρέχει προς το μέρος όπου είχε κρύψη τον θησαυρόν. Το είνθημείτο καλά. Και άμέσως είδε τα τρία σημάδια που είχε βάλει εις την νουντου προς αναγνώρισιν.

Η δύση ο Τζούλης είχεν άρπάξει την σκαπάνην ενός έργάτου, πεταγμένην εκεί χέμω, και με τρέμουσαν χείρα την έχω...

φειροί, επανελαμβάνονενοι από τας ήκούστων βουών, και ο Τζούλης, με μεγάλην συγκίνησιν, είδε δύο πελωρίους βράχους να κατακυλιούν από την κορυφήν εις τον χειμάρρον.

Ο ένας άπ' αυτούς, καθώς το είχε προείρη, έπεσεν άκριβώς εις το κέντρον της κατασκηνώσεως και άμέσως κραυγαί τρέ...

Οι έργάται, τρελλοί από τον φόβον των, ανεπήδησαν έρβητοι, ελτός πέντε εξ αυτών, οι όποιοι κατέκειντο συντετριμμένοι υπό του πελωρίου λίθου.

Ολοι εκύτταζαν ύψηλά, δια να ίδούν από που τους ήλθεν έκείνο το φιλοδώρημα, και όταν είδαν τους ήπκατες καπάζοντας επί της άτραπού, ο πανικός των έκαυρώθη.

Κρότος άντήχησε ξηρός. Και ο Μαρκήσιος έπεσε κάτω, κυλισθείς ως λαγός, που τον πυροβολεί ο κυνηγός ενώ τρέχει... Έν τω μεταξύ οι πανικόδηλοι έργάται είχον διατμησθή καθ' όλας τας διευθύνσεις.

Το παιδίον ήτο πλέον ελεύθερον και ο Τζούλης ήρχισε να τρέχει προς το μέρος όπου είχε κρύψη τον θησαυρόν.

Το παιδίον ήτο πλέον ελεύθερον και ο Τζούλης ήρχισε να τρέχει προς το μέρος όπου είχε κρύψη τον θησαυρόν. Το είνθημείτο καλά. Και άμέσως είδε τα τρία σημάδια που είχε βάλει εις την νουντου προς αναγνώρισιν.

Η δύση ο Τζούλης είχεν άρπάξει την σκαπάνην ενός έργάτου, πεταγμένην εκεί χέμω, και με τρέμουσαν χείρα την έχω...

σεν εις το χέμω, με το όποιον είχε σκαπάνη την κορυφήν του θησαυρού...

Ως τρελλός από την χαράν του, ως μεθυσμένος από την νίκην, δεν βλέπει από πίσω του ένα άνθρωπον, ο όποιος πλησιάζει ήρεμος και μειδιών...

— Έ! έ! κράζει ο άνθρωπος αυτός με φωνήν σκληραστηκήν. Να ο παλιός μου φίλος, που ήλθε μεσ' στην ώρα, για να με απαλλάξει από ένα κόπο μεγάλο!

Ο Ι Τζούλης έστράφη κάτωχρός προς αυτήν την φωνήν και εύρέθη άπέναντι του κ. Δίκ, του Κατακτητού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΣΕΙΛΗΝ ΤΟΥ ΡΕΒΟΛΒΕΡ.

Αφού παρήλθεν ή πρώτη στιγμή του τρόμου, ο νεαρός Παρισίνος έδοκίμασε να άμυνθή. Έκαμε να τραθήξει το ρεβόλβερ που είχε κρυμμένον εις την ζώνην του, ο Κατακτητής όμως, προλαβαίνων το κίνημα, έστρεψεν εύθως το όπλον που έκρατούσε κατά του Τζούλη και, ηρεμώτατος πάντοτε, τώ είπε:

— Μην κόμης παιδί μου, το παραμυθρό, γιατί θα σε σκοτώσω άμέσως. Α, αυτή τη φορά σε κρατώ, και δεν μου ξαναφεύγεις... ούτε με άερόστατο!

Κατόπιν, κρατών την κάννην του όπλου του έμπρός εις το μέτωπον του Τζούλη, τον διάταξε:

— Άρτισε κάτω το πιστόλι σου! γρήγορα!

Ο Τζούλης υπήκουσε. Είπε περιστάσεις, κατά τας όποιας και αι πλέον άδαιμα...

Ο Τζούλης εύρεθη άπέναντι του Κατακτητού... (Σελ. 367, στ. γ')

στοι φύσεις αναγκάζονται να υποκύπτουν, τουλάχιστον προσωρινώς. Ο υίος του άρχιμαγείρου εύρέθη εις το φοβερόν αυτό δίλημμα: ή γάφιση των άρχιμαγιστήν να τον σκοτώση εκεί άμέσως, ή να κόμης, έτι τον διέτρωσε. Κ' έπροτίμησε να παρατείνη την ζωήν του, έστω και επ' όλίγα άκόμη λεπτά, διότι όλίγα λεπτά άρ...

κούν κάποτε να μεταβάλουν την όψη των πραγμάτων... Είς ελίγα λεπτά ημπορούσε π. χ. να φθάση ο Λαμπέρ με τους στρατιώτες του, ημπορούσε ακόμη να πείση και νεκρός ο έχθρος του — διατί όμως; — από μίαν κεραυνοβόλον απόκλιξησαν. "Ολα γίνονται!

Ούτω σκέπτεται και ο καταδικος κατά το βραχύ διάστημα από της φυλακής μέχρι της λαιμητόμου...

Ο σπουδαστής λοιπόν εστέλειτο άοπλος και άταραχος πρό του Κατακτητού, ο όποιος ενετύρα εις την απόλαυσιν, νείαν πάντοτε δι' αυτόν, του να αισθάνεται ένα άνθρωπον εις την εξούσιαν του.

Επιτέλους θα έσκότωνε σαν τους άλλους και το άυθαδέστατον αυτό παλινόπαιδο ποί έτόλμησε να τον αφήψη, να τον εμπαιξή και να του φύγη... Η δραπέτευσις εκείνη δια του άλεξιπτώτου είχε πλήγωση εις το φιλότιμον τον κακούργον, ο όποιος έως τώρα δεν την είχε πάσει από κανένα.

Αυτά έσυλλογιζέτο κατευχαριστημένος ο κ. Δίκ, κρατών πάντοτε τον νεανίαν υπό την απειλήν του ρεβόλβερ του, και με άγρίαν χαράν τον έβλεπεν. Εμπρός του ώγρόν, άνίσχυρον, ήττημένον.

Την στιγμήν εκείνην κάποια ιδέα του ήλθε, διότι εις τα χείλη του έφάνη μειδίαμα θριάμβου. Έστάθη άκάμην όλίγον και επιτέλους ώμίλησε.

— Θα ήμουν άπαρηγόρητος, άγαπητέ μου Τζούλη, ειπέ με την ειρωνικήν του φωνήν, εάν σ' εμπόδιζα να εξακολουθήσας την εργασίαν σου. Την στιγμήν που έφθάσα, σέ είδα να σκάπτεις, δια να εύρης τα δύο εκατομμύρια που έχεις κρυμμένα κάπου εδώ. Τί καλά που ήλθες, δια να με απαλλάξεις από τον κόπον και το έξοδον της άνάσκαφής όλοκλήρου του χαιμάρου! Λοιπόν, εκεί-μέσα τα έχεις;

Ταύτα λέγων, ο Κατακτητής έδειξε με το άκρον του ύποδήματός του, την τρύπαν, την όποιαν είχε αρχίγει να σκάπτει ο Τζούλης. Και βλέπων, ότι αυτές δεν άπεκρίνετο, εξακολούθησε:

— Πρέπει να τελειώσης την εργασίαν σου, παιδί μου, και να ξεθάψης τα εκατομμύρια. Με την διαφοράν ότι δεν θα το κάμης τώρα για σένα, αλλά για μένα. Όμολογώ, ότι ή άλλόκοτη θέσις σου μου φαίνεται ή διασκεδαστικώτερη του κόσμου! Βλέπεις λοιπόν, μικρέ μου φίλε, ότι δεν μπορεί κανείς νάντισταθή εις τας θελήσεις του Κα-

τακτητού; Μοιραίως, άργά ή γρήγορα, θα κάμη έκείνο που θέλει. Έμπρός λοιπόν, Τζούλη, τη δουλειά σου! Έγώ περιμένω.

Και χωρίς να καταβάσ, το πιστόλι του, έστηρίχθη εις τον κορμόν ενός δένδρου, έλαβε στάσιον κομπροπρητή και βλέπων, ότι ο Τζούλης δεν έσπευδε νάναλάβη την σκαπάνην, επανέλαβεν:

— Έμπρός! δουλειά! Ειδεμή, σου την άναψα!

Δισινή πάλη έγινετο εις την ψυχήν του νέου.

Η πρώτη του σκέψις ήτο νάνρηθη την εργασίαν που τώ επέβαλλον. Έπρωτίμα ν' άποθάνη, παρα να ταπεινωθή τόσον άνώπιον του νικητού του.

"Οχι, χίλιες φορές όχι, δεν θα έξέθαπτε τα εκατομμύρια, δια να τα παραδώσ, εις τον άρχιλοστήν!

Και όμως, αν ήφινε να σκοτωθή άμέσως, ο θάνατός του δεν θα εμπόδιζε τον άλλον νάρπάσει τον θησαυρόν. άφού τώρα ήξευρε το μέρος όπου ήτο κρυμμένος.

Επομένως, το φρονιμώτερον ήτο να καρδίσει, πάλιν καιρόν. Ποιός ξέρει τί θα συνέβαινε εις το διάστημα που θα έξασκαπτε! Το τέχνασμα.

Με αυτήν την σκέψιν, ο Τζούλης ανέλαβε την σκαπάνην και, χωρίς να προσέη, λέξιν, ύποταγαμένος κατ' έπίρασιν, ήρχισε να σκάπτει το χώμα της τρύπας όπως πριν.

Ο Κατακτητής τον εκύτταζεν ευχαριστημένος, με το ρεβόλβερ πάντοτε εντό χέρι.

Η τρύπα έμεγάλωνε γρήγορα.

Άλλά καθώς χειρίζετο την σκαπάνην και το πτύον, ο Τζούλης ήσθάνθη έξαφνα να ταλαντεύεται επί του στήθους του ένα κρζγμα στερεόν και βαρύ. Μόλις κατώρ-θως να συγχρα-τήσει, κραυγήν χαράς, διότι ένεθυμήθη το δεύτερον ρεβόλβερ πουτού είχε δώση ο λοχίας και που το είχε λησμονήσει...

«Ο Τζούλης εκύτταζε με πρόμον τον έχθρον του κατακείμενον...»

« Άλλά τότε, έσκαφθη, ύπάρχει έλπίς. Μπορώ νάνρηθώ. Φρόνησις μόνον χρειάζε-ται ν' επιτηδείηται... »

Και χωρίς να φανή, επεδρόμυνε την εργασίαν του, έλαίξων ότι όλίγον κατ' όλιγον ή επίδρασις του Κατακτητού θα έγινετο όλιγώτερον άυστηρά, ότι εις μίαν στιγμήν αφαιρέσεως, ημπορούσε να ση-κώση τα μάτια του από πάνω του... Άλλά και τί άλλο από μίαν στιγμήν έχρειάζετο εις τον Τζούλην, δια να τραθήξ, από το στή-θος του, το όπλον του

«Δουλειά! ειδεμή σου την άναψα!...» (Σελ. 368, στ. β')

και να πυροβολήση, τον έχθρον του; Δυστυχώς όμως, ο κ. Δίκ δεν ήτο από τους ανθρώπους που αφαιρούνται εις τει-αύτας ώρας. Η προσοχή του δεν είχε έλαττωθή διόλου. Στηρηγμένος εις τον κορμόν του δένδρου, με το ρεβόλβερ εις το χέρι, έφαινετο ως άγαλμα.

Ο Τζούλης ήλλαξε τότε τακτικήν. Εγονάτισεν εμπρός εις την τρύπαν και ήρχισε να βγάξ, το χώμα με τα χέρια.

Ο Κατακτητής έπλησίασεν άμέσως, νομίσας ότι ο Τζούλης έφθασεν εις τιν θησαυρόν' άλλ' άμα είδεν, ότι είχε να σκάψ, άκάμην, επέστρεψεν εις το δέν-δρον του.

Ο Τζούλης έπωφελήθη αυτής της στιγ-μής δια να κάμη, έν κίνημα, δια του ό-ποιου το ρεβόλβερ θα έπιπεν από το στή-θος του εις την τρύπαν, χωρίς να μετα-χειρισθ, εις τούτο τα χέρια του, τα όποια ο Κατακτητής δεν έπαυε να κρτάζη.

(Έπαιετο το τέλος).

Η ΓΙΑΓΙΑ
Πόσα ειπέ τραγουδάκια ή γρηά,
πόσα παραμυθόκια,
όσο νά μεγαλώσουν της μικρής
τά κοτσιδάκια!...
Και τώρα που άφθονα λαμποκοπούν
στήν πλάτη της χιμένα,
που να τα ίδη απ' τον τάφο της ή γρηά
ώμίμενα!...
Α. Γε. Κ.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Η διαφορά μεταξύ του καλώς και του κακώς ανατεθραμμένου ανθρώπου συνι-σταται εις τούτο, ότι ο πρώτος θυσιάζει διαρκώς τον εαυτόν του εις τας σχέσεις του καθημερινού βίου.

Ο μη θέλων να ύποβληθ, εις ούδε-μίαν θυσίαν χάριν των άλλων, ο μη σεβό-μενος τος έξεις και τα αίσθηματα των περι αυτών και φερόμενος με άδιακρισίαν ενώπιόν των, γίνεται άνυπόφορος. Κανείς δεν ευχαριστείται να τον βλέπη, και τον αποφεύγουν ως άντικείμενον αηδίας και στεναχωρίας.

Η έλλειψις του έφειλουμένου σεβατιού προς την κοινωνίαν μαρτυρείται ποικιλο-τρόπως παραδείγματος χάριν, από την πικρημελημένη και άκαταστατον ένδυμα-σίαν, από την έλλειψιν καθαριότητος, από σνηθηδικές προξενούσας άποστραφή. Οι τούτοι γίνονται άπεχθεϊς και δεύτι ενι-νούνται ότι άψηροί τα, έξεις και τος αξι-ω-σεις της καλής ανατροφής.

Η καλή συμπεριφορά τότε μόνον δύ-ναται να θεωρηθ, έντελής, όταν είναι άπηλ-λχυμένη πάσης επιτηδεύσεως. Λέγεται συνήθως ότι οι καλοί τρόποι είναι το δια-κριτικόν σημεϊον εκείνων όσοι άνήκουν εις καλώς οίκογενείας και έλαβον παιδείην έλεκτικην ανατροφήν. Τούτο αληθεύει μέ-χρι τινός μόνον, καθ' όσον οι τούτοι έί-χαν την τύχην να διέλθουν τον βίον των εξ' άρχής υπό περιστάσεις εννοϊκός, και έλα-βαν άναπαισθήτως τον τύπον της έξωτερι-κής ευγενείας. Δεν ύπάρχει όμως λόγος δια να μη έχουν και οι των κατωτέρων τά-ξων τρόπους επίσης καλούς εις τας με-ταξύ των σχέσεις.

Δύνανται τις να έχη όλίγα χροήματα εις το βαλλάντιόν του, και όμως να είναι ύ-προσήγορος και ευγενής κατά τος τρό-πους. Η άβροφροσύνη δεν στοιχίζει χροή-ματα, είναι το ευθηνώτερον και το ευκολώ-τερον των προτερημάτων, και όμως καθι-σταται τόσον ώφέλιμον και τόσον εύάρε-στον, ώστε αξίζει να καταταχθ, εις την τάξιν των ζρετών.

Άδελφή της άβροφροσύνης είναι ή φιλο-καλία. Ούτε αυτή στοιχίζει πολύ δύνα-ται να συνδεθ, και με το ευτελέστατον εισόδημα και να δώση, χάριν εις τον κόπον και εις την άναπαυσιν. Η απόλαυσις μά-λιστα γίνεται πολυτιμώτερα όταν ή φιλο-καλία έρχεται ως άντροφος της εργασίας και του εκπληρουμένου καθηκόντος.

Η φιλοκαλία έξευγενί, την πενίαν διδαι εύκομίαν και ευπρέπειαν εις την κατοικίαν του πτωχού, φέρει εντός αυτής την άβρότητα των τρόπων, έξημερώνει τα ήθη και δημιουργεί άκροσφαίραν άνεσιως και εφάρασκείας. Όταν δε συμβαδίζ, με την καλλίεργισιν της ζιανούς, ανυψώνει και στολίζει και την ταπεινότεραν ύ-παρξιν.

Το πρώτον και άριστον σχολειον της καλής συμπεριφοράς είναι, καθώς και δια την μόρφωσιν του γαράκι, ήρος, ή οίκογέν-νετα, εντός της οποίας ή μήτηρ διδαι πάν-τοτε το καλόν παραδείγμα.

[Από τον «Χαρακτήρα» του ΣΜΑΓ. ΑΣ]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Έν άμερικαντινόν σύστημα

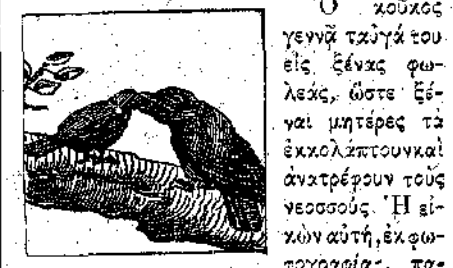
Εις πολλά θέατρα της Α-μερικής, οι έ-ξερχόμενοι κα-τά τα διαλείμ-ματα θεαται δεν λαμβάνουν δελ-τίον επιστρο-φής, αλλά γνω-ρίζονται κατό-πιν από μίαν σφραγίδα, την όποιαν ο θυ-ρωρός επιθέτει εις την χειρά των κατά την έξοδον. Με το εύφως αυτό σύστημα, ούτε να χάσ, την «επιστροφήν» του είμπορεί κανείς, — εκτός πλέον αν πλύνη, έξω τα χέρια του, — ούτε να την πασπάρη εις άλλον, όπως γίνεται κάποτε.

Πρωτοφανής άνεμόμυλος

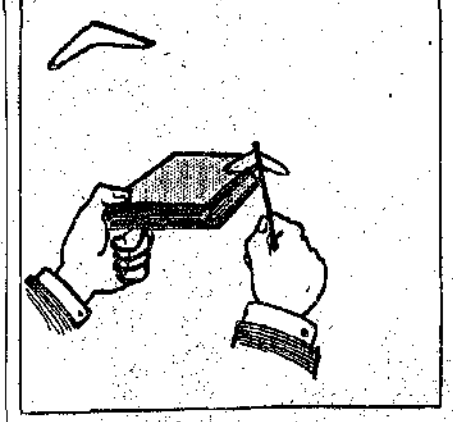
Οι άνεμόμυ-λοι συνήθως έ-χουν τέσσαρας πτέρυγας. Ένας μυλωνάς, εις τα περίχωρα της Ροτερδά-μης, κατε-σκεύασεν έσχά-τως ένα άνεμό-μυλον με όκτώ πτέρυγας. Έχει το προ-τέρημα να κινηται και με τον ελαφρότε-ρον άνεμον, γυρίζει δε πολύ ταχύτερον από τος κοινούς.

Άπό τα περίεργα της φύσεως

Ο κούκος γεννά ταυγά του εις ξένας φω-λεάς, ώστε ξε-ναι μητέρας τα εκκολάπτουναί ανατρέφουν τος νεοσσούς. Η ει-κων αυτή, εκφω-τογραφίας, πα-ριστά ένα κουκόπουλον, το έποίηον μια στίνα τρέφει. Και καθώς βλέπετε, το παιδί είναι τριπλάσιον από την ... μητριάν του.

Γαπωνικόν Παιγνίδι

Είνε το λεγόμενον **καρακιρί**. Από το χαρτί ενός επισκεπτηρίου, κόπτεται ένα κομμάτι έχον το σχήμα που βλέπετε εις την εικόνα. Το χαρτί αυτό το τοποθε-

τείτε εις το άκρον ενός βιβλίου και κατό-πιν, άποτόμως, το κτυπάτε μ' ένα μεγάλο μολύβι. Το χαρτί θα διαγράψ, έν ημικύ-κλιον εις τον αέρα και έν άπιστρέψ, εις την ίδίαν θέσιν. Τότε το πιάνετε με το μολύβι και το ξανακτυπάτε. Αυτό είμ-πορείτε να το κάμης πολλές φορές, χωρίς να σάς φύγη, το χαρτί. Άλλ' έννοείται, ότι χρειάζεται κάποια άσκησις.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Παίγνιον

Έσάλη από του Πηλέως

ΜΑΙ	ΣΑ	ΘΗ	ΤΑ
ΡΙΩ	ΑΑ	ΚΑ	ΑΑ
ΑΟΣ	ΒΑΙ	ΒΟ	ΑΡ

Να συναρμολογηθ, έν αι συλλαβαί αυται ώστε νάποτελεσθουν τα όνόματα πέντε πόλεων της Ελλάδος.

β.) Δογοπαίγνιον

Έσάλη από του Ηρώος του 1914

Ηείνα ελληνική νήσος έρωτά ποτανού είναι:

Δύσεις του 49ου φύλλου

α.) Κιθαιρών, Οίτη, Κόραξ, Ταύ-γετος, Όσσα. — β.) Les chevéux.

Σελις Συνεργασιας Συνδρομητων

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

— Έλα τώρα και σύ, που διά τό κάνης...

— Έγω την κύρταξα με άπορίαν...

— Τι θέλεις να πής; της λέγω...

— Αρκιος τ'α γέλια ή φίλη μου...

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ XIIII

Φύσα, Νοτιά, πέμμα γλυκό...

XIV

Πώς καρτερω την άνοιξη...

XV

Νέφη του φθινοπώρου έσετε...

Ελληνική Αιγλή

ΚΑΜΠΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

— Τι άνυπόφορος ποδ είνε αυτές ή...

— Έλεγα αυτά, κυττάζοντας φαγωμένα...

XVII

Γύρω άπ' τα δένδρα πέφτουμε...

— Την άλλη μέρα εξακολούθησα τον πό...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

με τα φύλλα της βιολέττας...

Καταστρέφοντας την, συλλογίστηκα...

Αιδυμαίος

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Ανθισμένη Βαρβαρία. Άνθισα πολύ...

Αροδμητο Εδζωνάκι. Έδειξε στα καλά...

Βαλμανική Συμμαχία. Πού παντού...

Ήλιος Φαινώστερος. Τουναντίον, πολύ...

Θηλυκός Διάβολος. Όνομα και πράγμα...

Κύμα. Όλο άπλώνει στη Σελίδα μας...

Μπαρουτι της μυρίζει! Σελιγωμένος...

Τρυποκάρυδο. Που παντού τρυπώ...

Ψών. Βλέπε... φυτίλι για καυγά...

Αεερο Κοράκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Η Διασκαλίτσα σ'ε μια μαθήτρια...

— Γιατί δέν ήλθε σήμερα ή εσαδελφη σου...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 144ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθώντος την 5ην Απριλίου 1914, προς εύρισκ τωv εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως»...

— Ό μετα το όνομα αριθμός δηλοῖ τάς όρθάς λύσεις έκάστου...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Προσφιλης Ανάρμητις, 168 [9+5Ε].— (Ισότητοι...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυπριακή Ανθή, 145 [8+6Ε].— Ουελλόδογς Ούρανός, 147...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρώδιον του Βεζαντίου, 118 [7+4Ε].— ΕΠΑΙΝΟΣ: Έδελπις Νεότης...

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 εως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τροπαιοχόγς Ελλάς, 159 [9+6].— (Ισότητοι...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ονειροπόλοσ της Δόξης, 130 [7+6Ε].— Ταλαιπωρημένο...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τροπίαλη Βότση, 113 [6+5Ε].— Αμαζών του Εδζεινίου, 109...

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βυζαντίς, 73 [4+3Ε].— Λορεδάϊ, 71 [4+3Ε].— Ενδοξοσ Άσροναύτης, 92...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άνθος της Άγατολής 34 [2+2Ε].— Λαρονοστεφής Στρατηλάτης...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αϊόθημα της Πατριδος, 140 [8+6Ε].— (Ισότητοι...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαριούλα της Πατρίσον, 86 [5+3Ε].— Χαράλαμπος Γ....

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρή Μελαχροινούλα, 26 [2+2Ε].— Πεδιον της Μάχης...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρή Μελαχροινούλα, 26 [2+2Ε].— Πεδιον της Μάχης...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Τσοῦ, ως σ'ές υπαχέθη, ή εικόνη του άλη...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 όδοσ Εδριτιδων την 17ην Νοεμβριου 1914.

ΤΟ ΔΗΜΟΦΙΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΓΑΘΝΥΜΩΝ

Πρώτος-πρώτος ο Έπαίτης του Ξαλοῦ μου...

«Έπεται το τέλος» διαβάετε σήμερα από...

Δοξαμένε Ρήνε, ναι, δλοι θέλουν τάς «Εγ...

Ποντοπόδ, με την δραμην που έσαιλες...

